

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. С., 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети юли през
две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Петков

Членове: Яника Т. Бозаджиева
Анелия М. Игнатова

при участието на секретаря Велислава Ем. Карамихова
в присъствието на прокурора Кр. Г. Д.
като разгледа докладваното от Яника Т. Бозаджиева Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20221800600324 по описа за 2022 година

Производството е по гл. XXI за въззивен контрол на присъда,
инициирано с протест и жалба против присъда от 2.07.2021г., постановена
по НОХД № 407/018г. по описа на РС С..

По силата на горепосочената присъда съдът е признал подсъдимия,
ИВ. Б. ГР., ЕГН *****, роден в гр.С. българин, с българско
гражданство, с више образование, несемеен, безработен, с адрес: гр.С., бул.
„Ц. Б.“, бл., ет., ап., неосъждан ЗА НЕВИНЕН в това, че около 02.00 часа на
25.11.2017год., пред заведение „Л. с.“ в град Д., обл.С., на ул. „П. М.“, чрез
нанасяне на удар с юмрук в лицето е причинил на Е. А. Г. лека телесна
повреда без разстройство на здравето, изразяваща се в отток, кръвонасядане и
охлузване на лицето, като деянието е извършено по хулигански подбуди,
като го е оправдал изцяло по повдигнатото против него обвинение за
извършено престъпление по чл.131, ал.1, т.12 вр. чл.130, ал.2 от НК.

Признал е подсъдимия, ИВ. Б. ГР., ЕГН *****, роден в гр.С.
българин, с българско гражданство, с више образование, несемеен,
безработен, с адрес: гр.С., бул. „Ц. Б.“, бл., ет., ап., неосъждан ЗА НЕВИНЕН

в това, че около 02.30 часа на 25.11.2017год. в град Д., обл.С., на ул. „П. С." посредством неколkokратни удари със секира повредил противозаконно чужда движима вещ - лек автомобил марка „БМВ" модел „116" с рег.№ ., собственост на С. Й. С., като насякъл предния капак на автомобила и стойността на повредата е на стойност 591 /петстотин деветдесет и един/ лева и го е оправдал по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.216, ал.1 от НК.

Признал е подсъдимия, ИВ. Б. ГР., ЕГН *****, роден в гр.С. българин, с българско гражданство, с виеше образование, несемеен, безработен, с адрес: гр.С., бул. „Ц. Б.", бл., ет., ап., неосъждан ЗА НЕВИНЕН в това, че около 02.30 часа на 25.11.2017год. в град Д., обл.С., на ул. „П. С." извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото- нанесъл неколkokратни удари със секира по лек автомобил марка „БМВ" модел „116" с рег.№ ., собственост на С. Й. С., докато И. Б. К., М. А. Г. и С. Й. С. се намирали в превозното средство, като го е оправдал по повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 325, ал.1 от НК, като поради това, че деянието представлява административно нарушение, а именно дребно хулиганство по смисъла на чл.1, ал.3 /предишна ал.2/ УБДХ, на основание чл.305, ал.6 НПК му е наложил административно наказание ГЛОБА в размер на 100 /сто/ лева на основание чл.1, ал.1, т.1 УБДХ.В тежест на подсъдимия са възложени направените разноси.

Присъдата е атакувана от РП- С. с протест като незаконосъобразна и неправилна постановена в нарушение на процесуалния и материалния закон. В противоречие с изискванията за мотивиране на съдебния акт, съдът не е изложил съображения относно степента на обществена опасност на престъплението хулиганство, поради какви причини приема, че не е извършено инкриминирано деяние по чл.325 НК- съобразно повдигнатото обвинение, а административно нарушение по УБДХ.Липсват мотиви и по отношение на останалите две обвинения, които са били повдигнати на подсъдимия, от изложеното към съдебния акт не би могла да бъде узната и разбрана действителната воля на съда – по каква причина е оправдал подсъдимия.

Присъдата, в осъдителната и част за административно нарушение по

УБДХ, както и в частта за разносните е атакувана и от подсъдимия с оплакване за допуснати съществени процесуални нарушения, изразили се в замяна на извеждане на правнорелевантните факти с предположения и хипотези изградени от съда. Жалбата съдържа оплакване и за неправилно приложение на материалния закон, като е прието ,че подсъдимия е осъществил хулиганство- макар и с по-ниска степен на обществена опасност.В съответствие с оплакванията и доводите, жалбоподателят не отправя конкретно искане за отмяна на постановената осъдителна присъда или за връщане на делото за разглеждане от друг състав на РС, поради допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила , а моли съда да отмени присъдата в осъдителната и част, като я потвърди в останалите и части.

В съдебно заседание по същество на делото страните поддържат оплакванията си срещу присъдата на РС С. и доводите, които ги обосновават, както и исканията, произтичащи от тези оплаквания.

В становището си в заседанието по същество представителят на СОП, на базата на подробен и задълбочен анализ на доказателствата, обосновава несъстоятелността на изградените изводи от РС за релевантните факти и противоречието им с доказателствата. Наред с това изтъква, че доказателствата в реализация на лишена от обективност позиция и подход на решаващия съд, са били превратно тълкувани. Едностранчиво са елиминирани и не са упоменавани дори дадени доказателства, за сметка на друг- които са преекспонирани и отнапред им е придадено приоритетно значение във вреда на принципа на чл.14,ал.2 НПК. Нарушени са правилата на анализ и преценка на доказателства и изграждане на вътрешно убеждение. Съществува вътрешно противоречие в самата присъда. Неяснотата- по какви причини и въз основа на какви доказателства се формират определени фактически и правни изводи, съдът е изоставил задължението си съгласно чл.305, ал.3 НПК.Нарушението на това изискване е до такава значителна степен, че се приравнява до липса на мотиви.

В съответствие с изложеното се отправя искане за отмяна на присъдата и за постановяване на нова такава, по силата на която съдът да признава подсъдимия за виновен по повдигнатите против него обвинения, като му се наложи наказание – съобразно поисканото от представителя на РП пред

първия съд. Алтернативно- в случай, че се приеме, че се касае за съществено неотстранимо процесуално нарушение- липса на мотиви – след отмяната на присъдата на РС С. съдът да върне делото за разглеждане от друг състав на същия съд.

В пледоарията си по същество защитникът на подсъдимия –адв. Д. застъпва противоположното становище- а именно, че при постановяване и мотивиране на присъдата, първият съд е спазил изискванията за анализ на доказателствата и за изграждане на вътрешно убеждение – в т.ч. и принципите на чл.13 и 14 НПК. Съдът е приел, че инкриминираното МПС е „БМВ116“ е увредено именно от действията на подс. Г., но е приел, че макар и това да представляват хулигански действия, се характеризират с по-ниска степен на обществена опасност, съответстваща на административно нарушение. Въззивният съд е инстанция по фактите, същият би могъл да приеме собствени фактически изводи, както и правни такива, но правомерните /според защитата/ действия на въззивната инстанция следва да се сведат до това „съставът с известно допълване да се солидаризира с фактическите и правните изводи на РС С.“. Изтъква, че дори в протеста на РП против постановената присъда протестиращият прокурор е признал наличието на противоречия в показанията на свидетелите на обвинението, но ги е negliжирал и подценил. Следва подробен анализ на доказателствата, според собствения им прочит от страна на защитата. В заключение защитникът отправя искане да бъде потвърдена изцяло присъдата в оправдателната част, като се остави без уважение протеста и настоява за отмяна в осъдителната част, по силата на която поздзащитният му – И.Г. е признат за виновен в извършването на дребно хулиганство по смисъла на УБДХ. Подсъдимият изцяло потвърждава позицията на защитника си.

В последната си дума заявява ,че желае да бъде оправдан изцяло.

Въззивният съд, като се запозна с жалбата и протеста, и след като по собствен почин осъществи цялостен служебен контрол въз основа на чл.314,ал.1 НПК на постановената присъда, в съответствие със закона и доказателствата, прие за установено следното:

Разпоредбата на чл.34 НПК поставя изискването за мотивираност на съдебните актове. В чл.305, ал.3 НПК е указано какво да бъде съдържанието на съдебните мотиви към постановена присъда /независимо от нейния

характер- осъдителен или оправдателен/, както и начинът по който се изгражда вътрешното убеждение в съчетание с разпоредбата на чл.107,ал.5 НПК. Други основни начала, които са отправни точки и фундамент на наказателното правораздаване са принципите по чл.13 НПК – разкриване на обективната истина и чл.14 НПК – вземане на решение по вътрешно убеждение.

Изискването за мотивираност на присъдите е продължение на по-общия принцип, прокламиран в КРБ за мотивираност на актовете по силата на които се създават и отнемат права, по силата на които се осъществява правораздавателна дейност. Той не е самоцел, а представлява сигурна гаранция срещу съдебния и в частност – наказателния произвол, отправна точка за тълкуване на съдебните актове, от страна на засегнатите от тях страни – съобразно правата им и „кондицио сине ква нон“ за институционален контрол върху същите. В основата пък на изискването за мотивираност на съдебните актове стои принципът на вземане решение по вътрешно убеждение. Разбирането на закона, тълкувано многократно и еднозначно в съдебната практика е, че вътрешното убеждение не е индивидуална, субективна категория, която се влияе от интуицията или други субективни фактори от страна на преценяващия, а винаги се изгражда в пълно съответствие с доказателствата, които следва да бъдат анализирани по строго определени правила, гарантиращи обективността на фактическите изводи. Настоящият състав на СОС е имал повод нееднократно да посочи, че изграждането на вътрешно убеждение в съответствие с доказателствата, правилата за тяхната преценка по НПК и законите на формалната логика не е самоцел, а обезпечават принципа на обективната истина. Присъдата е законосъобразна и справедлива, тогава когато установеното от съда за случилото се по релевантните факти в максимална степен се доближава до обективно случилото се в действителност. Единствения начин да се изградят правилни и правдиви изводи за релевантните факти, е същите да бъдат основани върху цялата доказателствена съвкупност, без изключение, отделните доказателства да се подлагат на внимателен, задълбочен анализ и да се тълкуват в съответствие с действителния им смисъл, да не им се придава значение, което нямат, отделните доказателства да се тълкуват във връзката и отношението помежду им, взаимна подкрепа или антагонизъм, като се търси мястото на всяко от тях в съвкупността, при противоречиви

доказателства, да се излагат убедителни съображения за годността, надеждността и достоверността на всяко от доказателствата и защо едно доказателство е предпочетено пред другите. Съображенията в тази насока да бъдат ясни, логични и убедителни- да не породят никакво съмнение или колебание в тяхната правилност.

Обратното- тогава, когато съдът е изоставил качеството си на обективност и безпристрастност като решаващ орган и във вреда на обективната истина се нарушава принципа по чл.12 НПК, в подкрепа на позицията на една от страните и в ущърб на противоположната, доказателствено-правната дейност по анализ на доказателствата и установяване на релевантните факти се отличава с неяснота и обърканост, изводите почиват само част от доказателствата, същите са тълкувани откъснато, изолирано едни от други, както и им се придава значение, което нямат.

Съдебната практика в такива случаи, щом се касае до драстично нарушаване на правилата за формиране на вътрешно убеждение, до степен да остане неясна волята на съда, приравнява това на липса на мотиви. В редица решения се подчертава с.т., че противоречието между отделни части на присъдата и на мотивите, както и липсата на мотиви в съществена част на присъдата представлява съществено процесуално нарушение –изразяващо се в цялостна липса на мотиви, обуславящо нейната отмяна.

Прочитът на мотивите към атакуваната с протест и жалба присъда на РС С. налага извода, че в настоящия случай сме изправени пред такава хипотеза.

Съдебните мотиви се отличават с цялостна, повсеместна и тотална неяснота, не става ясно по какви съображения съдът е признал за невинен подсъдимия в извършването на двете престъпления по чл.131, ал.1 т.12 НК – за нанасяне на телесна повреда по хулигански подбуди и по чл.216, ал.1 НК – за повреждане на чуждо движимо имущество. По какви причини съдът е приел, че деянието по чл.325 НК, макар и да покрива съставомерните признаци на хулиганство, се отличава с по-ниска степен на обществена опасност, характерна за административните нарушения по УБДХ? Вzeti ли са под внимание конкретните обстоятелства, влияещи на тази преценка, - в коя част от денонощието е извършено престъплението, в какво са се изразили хулиганските действия? Това, че престъплението е част от усложнена

престъпна дейност – повдигнато е обвинение за осъществени в реална съвкупност три престъпления. Сама по себе си постановената присъда е противоречива. От една страна съдът приема, че не е осъществено деянието на чл.216,ал.1 НК – повреждане на инкриминирания автомобил, посредством нанасяне на множество удари върху предния капак с брадва от страна на подсъдимия, като съдът е оправдал подс. Г.. От друга страна, същият подс. Г. е признат за виновен за извършено хулиганство , изразяващо се точно в тези действия-нанасяне на удари с брадва по предния капак на чуждо МПС, но съдът е приел, че това деяние се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с инкриминираните по НК престъпления.

По отношение на първото престъпление по чл.131, ал.1 т.12 НК е налице неяснота и обърканост в съдебните мотиви, като съдът приема, че св. И. К. тръгнала да иска обяснения и съдействие от бащата на св. И.Г. за някакъв инцидент, състоял се в заведението, което стопанисвала, който очевидно лично я е засегнал, но съдът не е обяснил в какво всъщност се е изразил този инцидент. В изложените от съда мотиви не се съдържа логично обяснение и отговор- след като подсъдимият не е нанасял удари на св.Е. Г., на какво се дължат травматичните увреждания в областта на лицето- окото и долната устна, констатирани още на следващия ден при прегледа на този пострадал от специалист по съдебна-медицина? В мотивите четем, че причина да бъде опроверган твърдения в обвинителния акт механизъм е че вещото лице не можело да даде отговор на въпроса констатираните увреждания дали са нанесени от „женски или мъжки юмрук“? Изводите на експертизата относно механизмът на причиняване, изложен от вещото лице са опровергани, с наивни, неприсъщи за правен и логически анализ съображения, смесени са понятията кръвонасядане и изтичане на кръв –като наличното и констатирано в медицинската документация и коментирано от вещото лице „кръвонасядане“ е отхвърлено т.к. по делото нямало данни от устните или някъде от лицето на подсъдимия да се е стичала кръв? Съдът е заявил, че кредитира показанията на св. Мартин А. /приятел и спътник на подс. Г. в инкриминираната вечер/ като обективни и истинни, но е пренебрегнал и е подминал заявеното от свидетеля за нанесен удар от подсъдимия спрямо св. Г.:“Видях, че Иво удря шамар на момчето, еднократен удар...”“Същите показания били в кореспонденция с пок.св. Е. Г.. Поради каква причина тогава съдът приема, че подсъдимия не е нанесъл удар/удари

на този свидетел и не му е причинил описаните увреждания? В разрез с тези показания съдът е приел, че св. И. К. е въобще не е присъствала в ресторанта. В крайна сметка от правна страна не става ясно – дали деянието е „несъставомерно“ /както се е изразил съдът в мотивите/ или е недоказано.

По отношение на достоверността пок.св. Г., Г.а , К. и А. съдът е изложил вътрешно противоречиво становище – две взаимно изключващи се твърдения – от една страна, че ги кредитира т.к. се подкрепят от показанията на други свидетели /кои?/ както и от находките върху МПС –инкриминирания автомобил, а от друга страна – че не ги подкрепя , понеже се намират в родствени връзки помежду си и понеже се опровергавали от показанията на други свидетели /отново неизвестно кои/?Следва да се отбележи, че констатацията за наличие на родствени връзки и др. близки отношения между свидетелите не обуславя непременно детерминантно липса на обективност, нито освобождава съда да анализира техните показания и да ги съпостави с останалите доказателства.

По отношение на престъплението – по чл.216, ал.1 НК съдът кредитира с доверие показанията на двамата свидетели – полицейски служители относно наличието на повреди по инкриминирания автомобил „БМВ“ непосредствено след деянието, но отрича да е било извършено от подсъдимия, като отново в мотивите не се съдържа друго логическо обяснение за наличието на тези повреди. По-надолу в мотивите обаче се приема, че повреждането на МПС е извършено и то от подсъдимия, по начина по който се твърди в обвинителния акт, но не била възможна идеална съвкупност между съставите на чл.216, ал.1 НК и чл.325 НК /за което пък се приема ,че не е осъществено като престъпление/. Съдът е приел това правно становище декларативно, без да обясни по какви причини застъпва Т.а становище, без да анализира престъпленията по чл.216,ал.1 НК и чл.325 НК- всяко едно от тях какъв родов и непосредствен обект на посегателство имат, дали е различен или напълно еднакъв- за да се приеме, че има поглъщане?

По- ниската степен на обществена опасност на деянието хулиганство, осъществено от подс. И.Г., отново е съобщена декларативно, без да се изложат съображения в зависимост от какви обстоятелства се обосновава? Още повече – от мотивите не става ясно дори в какво са се изразили хулиганските действия на подсъдимия- от обективна и субективна страна? Не

са анализирани конкретните действия, осъществени от подсъдимия, времето и мястото на осъществяването им, възможността да достигнат, да станат достояние и да засегнат трети лица, не се посочва и обосновава формата на вината, при която е осъществено хулиганството- пряк или евентуален умисъл?

Изложеното по-горе обосновава извода за цялостно изоставяне на задължението си по чл.305,ал.3 НПК от страна на контролираната инстанция, да изложи убедителни съображения, които да обосноват и аргументират присъдата. Касае се за съществено нарушение на процесуалните правила, изцяло препятстващо възможността да бъде узната волята на съда, но отстранимо Т.а- което обуславя отмяна и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав в първата инстанция.

Предвид гореизложеното и на осн. чл.334,т.1 пр.2, вр. чл.335,ал.2 НПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Присъда от 2.07.2021г., постановена по НОХД №407/2018г. по описа на РС С. и ВРЪЩА делото за разглеждане от друг състав на същия съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____